

Nagy István Attila: Elrejttem magam

elrejttem magam hogy megtalálhass
alkonyatból vetek neked ágyat
kiszólok érted az éjszakámból
elengedlek ha a hajnal lángol
tűnődő ujjaimmal vigyázok
ne riassza el a csönd az álmat
elrejttem magam hogy megtalálhass
szavaimból vetek neked ágyat
metaforákkal üzenek érted
végigfut a láz ha megérted
vacogsz? borítlak takaróval:
melledre hajlok perzselő szókkal
elrejttem magam hogy megtalálhass
karjaimból vetek neked ágyat
szólok a májusi orgonának
a már elköszönő gyöngyvirágnak
és neked is ne siess maradj még –
hullajtja szirmát a tavaszi ég

Radnóti Miklós: Tavaszi szeretők verse

Látod!
boldog csókjaink öröme
harsog a fák közt és
árnyékkal áldja
testünket a táj! hallod,
hogyan terül a fűvön a
fény és pattan a fákon
dallal a hajtás! csak

csörgető fekete tücskök
zaja dicséri most
fűnek és fának
jó örömét! nézd,

a vizen, messze partok
homályos tövén
tükrösen fénylik
tavaszi kedvünk! mert

mi vagyunk most a fű,
a fa, a part, az öröm is
és szépszavú áldása
a tájnak!

Radnóti Miklós: Bájoló

Rebbenő szemmel
ülök a fényben,
rózsafa ugrik
át a sövényen,
ugrik a fény is,
gyűlik a felleg,
surran a villám
s már feleselget
fenn a magasban
dörgedelem vad
dörgedelemmel,
kékje lehervad
lenn a tavaknak
s tükre megárad,

jöjj be a házba,
vesd le ruhádat,
már esik is kint,
vesd le az inged,
mossa az eső
össze szívünket.

József Attila: Rejtelmek

Rejtelmek ha zengenek,
őrt állok, mint mesékbe'.
Bebujtattál engemet
talpig nehéz hűségbe.

Szól a szellő, szól a víz,
elpirulsz ha megérted.
Szól a szem és szól a szív,
folyamodnak te érted.

Én is írom énekem:
ha már szeretlek téged,
tedd könnyűvé énekem,
ezt a nehéz hűséget.

Radnóti Miklós: Virágének

Fölötted egy almafa ága,
szirmok hullnak a szádra,
s külön egy-egy késve pereg le,
ráhull a hajadra, szemedre.

Nézem egész nap a szádat,
szemedre hajolnak az ágak,
fényén futkos a fény,
esókra tűnő tünemény.

Tűnik, lehunyod szemedet,
árny játszik pilla felett,
játszik a gyenge szírommal,
s hull már a sötét valahonnan.

Hull a sötét, de ne félj,
megszólal a néma ezüst éj;
kivirágzik az égi fa ága,
hold bámul a béna világra.

József Attila: Tószunnyadó

Tószunnyadó békességgel
elülő végtelenséggel
óvja szerelmem, ki adta
s tenyerével megnyugtatta.

Bajocskáimat felejttem,
karddá nőtt bicskám elejtem -
sáppadsz, kiáltó virággal,
és ő dereng, csendes ággal.

Szavad: nem értem, de sürgés.
Szava: nem értem, de zengés.
Nagyon szerethet már engem,
Megtűr téged is szivemben.

József Attila: Várlak

Egyre várlak. Harmatos a gyep,
Nagy fák is várnak büszke terebélyel.
Rideg vagyok és reszketeg is néha,
Egyedül olyan borzongós az éjjel.
Ha jönnél, elsimulna köröttünk a rét
És csend volna. Nagy csend.
De hallanánk titkos éjjeli zenét,
A szívünk muzsikálna ajkainkon
És beolvadnánk lassan, pirosan,
Illatos oltáron égve
A végtelenségbe.

Weöres Sándor: Hajdan hársfa voltál

Hajdan hársfa voltál, szelid és erős,
átölelt a levegő és lengedeztél csöndesen,
ó én kedvesem, merő hullámozás voltál mint a víz,
álom nélkül aludtál, csordultig édes szeretettel.
Nappal a tűz érintett, éjjel a messzi fény,
úgy nyujtottad nekik magadat, hogy nem maradt rejtve
semmi.
Langyos szélben lengedeztél, dús levelekkel lélegeztél,
eleven lakoma voltál, kináltál lepkét, méhet,
dajkáltál csipogó fészket, jó voltál és nem tudtad,
ringó fejedet Isten simogatta, jó voltál és nem tudtad,
álom nélkül aludtál, ó én kedvesem.
Hajdan hársfa voltál – hajdani testedből lett e hársfa-
láda:
most is szelid és erős! tartalmát hogyan óvja, félti!
gondolj erre: jobbak vagyunk, mint amilyenek tudjuk
magunkat.
Ha nyujtod felém az ajkad: ne maradjon rejtve semmi,
s ha elalszol: csillogjon az álmod, ó én kedvesem.

Weöres Sándor: A halott menyasszony

Este két nagy gyertyát
fejemenél gyujtottak,
éjfélig mosdattak,
hajnalig csókoltak.

Párom, nem mehetek
a kiskertbe hozzád,
háncsból van a térdem,
kőből van a lábam.

Anyám a sarokban,
apám az ajtóban,
küldjétek el innét
a deszka-koporsót!

Vasárnap templomba
gyalog megyek én még,
ha fölenged rajtam
ez a sok hidegség.

Finom búzalisztból
kenyeret sütök még,
a jövő tavasszal
páromé leszek még.

Hajnal Anna: Megvársz?

Nem leszel mindig egyedül,
eljön, hogy újra betakarlak!
együtt leszünk nagy hó alatt:
jövök, még szeretni akarlak.

Hozzad présel az áldott súly,
elérlek, soha közelebben:
csontomig érő remegés
átjár mint ifjú közeledben.

Megvársz? Csontszámmal megcsókollak,
csontkezem kezedre tapadhat,
csontkarom csontodba karolhat
szeretlek, szeretni akarlak.

Weöres Sándor: Metszet

Az éjszakában kövek hevernek,
köztük az árnyak fekete vermek,
ott a szél és víz deszkákat omlaszt,
csigahéjakat, csontokat porlaszt.

Lobogó lángtól majdnem élednek,
hol összegyűlnek, hol elszélednek,
s mikor a méceset tenyér takarja,
a kő-táncosok megfagynak újra.

Túl az őrségen, a végső házon,
ahol nincs többé, aki vigyázzon,
az utak sötét torkolatában
kövek hevernek az éjszakában.

Simon István: A napot köszöntő Csokonai
(Balatonfüreden)
(részlet)

Tárd ki, hajnal, gyöngyházszerű ajtód.
Nyíljanak a fény előtt kapuk.
Napra vár a sok-sok szárnyas apród,
számol már az erdőn a kakukk;
számolja a hangot
bokron, ágközön –
várja a napot, hogy
jön és ráköszön.

Ó, hajnali kórus! – rigófüttyel
megeredve cseng-csobog a hang;
pacsirta szól, aztán a mély kürtjel
búgásával kezd a vadgalamb,
és ha belekóstolt,
fújni már öröm –
várja a napot, hogy
jön és ráköszön.